

[Jørgen Jørgensen.]

inderligt imod. Det er ikke noget, der er specielt for Landbruget, det ligger dybt i den danske Folkekarakter, og derfor er det et Omraade, som det er vanskeligt at lovgive paa, vanskeligt i det hele at bevæge sig paa. Men glemmes maa det for det første ikke, at det kun drejer sig om de meget unge, og heller ikke maa det glemmes, hvad der kræves af andre Landes Ungdom i Øjeblikket, selv Lande, hvor Krigen ikke raser. Det er klart, at intet Erhverv i den Grad som Landbruget er indstillet paa de frie Aftaler og de frie Arbejdsforhold. Intet Erhverv er i den Grad nødt til at regne med et vist Tillidsforhold imellem dem, der ejer og leder Bedrifterne, og dem, der er beskæftiget i dem, og derfor er Landbruget det Erhverv, der egner sig mindst til Tvangsforanstaltninger af nogen Art. Men naar Landbrugets ansvarlige Organisationer har henvendt sig til Regeringen og sagt til i Tide, saa har de efter min Opfattelse gjort det rette.

Jeg hører i og for sig til dem, der ikke tror, at Loven vil blive anvendt saa forfærdelig meget, og jeg haaber, at den næsten ikke maa blive anvendt. Men det er meget, meget bedre at have en Lov, som alene derigennem, at den er der, virker forebyggende i Tide, end at man virkelig stod over for den bestemte Situation, som Landbrugets ansvarlige Organisationer altsaa frygter, at man i visse Perioder skulde mangle Arbejdskraft, fordi de kvalificerede var andre Steder henne. Jeg tror ikke, man skal svinge sig op til de store Højder og tale om Stavnsbaand og alt det — det har intet som helst med Realiteterne at gøre. Den Beslutning, der her træffes, er foranlediget af en Nødssituation, og jeg tror, Regeringen har haft en heldig Haand til at bringe den frem i Lovforslagsform. Og dette med de høje Lønninger er efter min Opfattelse ikke stort andet end Blændværk. Naar man tager det hele i Betragtning og ser paa, hvad der ydes i Sommerløn — og i Helaarsløn til dem, der er helaarsbeskæftigede — lægger Kost og Logi til og regner med, hvad de andre skal betale til disse Ting og til deres Kontingenter, som de naturligvis maa svare til deres Arbejdsløshedskasse — det maa være en selvfølgelig Forudsætning for ethvert Sæsonarbejde —, tror jeg ikke, at Slutresultatet bliver saa forfærdelig forskelligt.

Jeg mener altsaa, at denne Lov i Øjeblikket trods alt er ønskelig, men det kan aldrig blive Fremtiden for det frie danske Landbrugerhverv at bygge sine Mulig-

heder paa et saadant System. Og dér har vi, der som Bedrifternes Ejere hører til Landbrugets Ledere, et Ansvar, som vi bliver nødt til at beskæftige os meget indgaaende med, nemlig den fremtidige Beskæftigelsesform. Vi maa igen tilbage til de Forhold, hvor Helaarsbeskæftigelsen for Bondebruget bliver det normale; det er det eneste, der kan holde. Det kan aldrig blive muligt for Landbruget at konkurrere med et tilfældigt kortvarigt Sæsonarbejde, hvad angaar Løn pr. Time, men det er muligt og ogsaa naturligt for Landbruget — og det bliver en Pligt for os, der sidder med Bedrifterne, hvis vi vil hævde vor frie Stilling over for andre Erhverv og bevare det Forhold, som vi skal staa i til vore Medarbejdere — at gaa ind i et virkeligt Samarbejds Fællesskab med vore unge Medhjælpere. Det kan naturligvis ikke gøres i de store Brug i den Forstand; der vil altid være noget sæsonbetonet Arbejde. Men for alle de andre Brug, og det er de mange, bliver det nødvendigt at gaa over paa den — skal jeg sige gamle Linie igen.

Jeg har altsaa det Haab, at Loven ikke vil blive brugt meget, men jeg vil gerne som aktiv Landmand tilføje, at vi maa i alt Fald gøre, hvad vi kan, for at den ikke skal blive nødvendig til næste Aar. Det maa ikke være noget, vi kan bygge vore Produktionsmuligheder paa i Fremtiden. Det maa betragtes som en Nødssituation, Samfundet pludselig er kommet i, fordi vi nu skal starte en Produktion paa et nyt Felt, altsaa Brændselsproduktionen, og mange andre Ting spiller ind, som fører til dette Resultat.

Jeg tror, at de Ændringer, der er gennemført under Sagens Behandling i Folketinget, for den enes Vedkommende har tjent til at klare Begreberne og for den andens Vedkommende har tjent til at give en hurtigere Ekspedition i Tvivlstilfælde.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Arbejds- og Socialminister, om jeg har Ret, naar jeg gaar ud fra, at hvis der bliver Uenighed om et Lønspørgsmaal og det skal forelægges Amtsnævnet eller Socialministeriet, kan dette ikke føre til andet, end at Arbejdet fortsættes, saaledes at der finder en Efterregulering Sted paa Grundlag af den Kendelse, der til sin Tid falder. Det kan vel ikke være Meningen, at Arbejdet skal gaa i Staa, indtil der kommer en Afgørelse af, hvorledes den mulige Uoverensstemmelse angaaende Betalingen bringes til Ophør.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget; mit Parti vil være med til at gennemføre det uden Udvalgsbehandling.